Krimināllieta Nr.19310678824

Lietas arhīva Nr.KA03-0151-25

ECLI:LV:LAAT:2025:1204.19310678824.4.S

Latgales apgabaltiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē, 2025.gada 4.decembrī

Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs - Andris Strauts un tiesneši – Dagmāra Skudra un Gunārs Strucinskis,

piedaloties prokurorei Gintai Viļumai, apsūdzētajam – /Persona D/, apsūdzētā aizstāvim – zvērinātam advokātam Vjačeslavam Platpiram,

atklātā tiesas sēdē, apelācijas kārtībā, sakarā ar Dienvidlatgales prokuratūras prokurores Gintas Viļumas apelācijas protestu par Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedumu, iztiesāja krimināllietu /Persona D/ apsūdzībās par noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, atbildība par kuriem paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedumu /Persona D/, personas kods /Personas kods A/, atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka vairākkārt ļaunprātīgi nepildīja Latgales rajona tiesas /datums/ lēmumu (lietā Nr./numurs/) par aizsardzību pret vardarbību, ar kuru viņš tika iepazīstināts /datums/ un ar kuru viņam noteikti pagaidu aizsardzības pret vardarbību līdzekļi, tostarp: - aizliegums jebkurā veidā sazināties ar*/Persona G/*; - aizliegums atgriezties un uzturēties mājoklī /Adrese E/; - aizliegums atrasties tuvāk par 100 metriem mājoklim /Adrese E/; - aizliegums satikties ar*/Persona G/* un uzturēt ar viņu fizisku vai vizuālu saskari; - aizliegums, izmantojot citu personu starpniecību, organizēt satikšanos vai jebkāda veida sazināšanos ar */Persona G/*; - aizliegums izmantot */Persona G/* personas datus.

[1.1] /Persona D/, apzinoties minētā Latgales rajona tiesas /datums/ lēmuma par aizsardzību pret vardarbību*(turpmāk tekstā arī - lēmuma par aizsardzību pret vardarbību)* būtību un esot brīdināts par kriminālatbildību par šī lēmuma ļaunprātīgu nepildīšanu, /datums/ tīši ignorēja lēmumā norādīto aizliegumu un ļaunprātīgi sazinājās ar */Persona G/*, sūtot īsziņas un zvanot uz viņas mobilo telefonu.

Pirmās instances tiesa atzina, ka ar šādām savām darbībām /Persona D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, atbildība par kuru paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā, un par šā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu piesprieda viņam sodu – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 30 (trīsdesmit) dienām.

[1.2] /Persona D/, apzinoties lēmuma par aizsardzību pret vardarbību būtību un esot brīdināts par krimināllatbildību par šī lēmuma ļaunprātīgu nepildīšanu, /datums/ tīši ignorēja lēmumā norādīto aizliegumu un ļaunprātīgi sazinājās ar/*Persona G/*, sūtot īsziņas uz viņas mobilo telefonu.

Pirmās instances tiesa atzina, ka ar šādām savām darbībām /Persona D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, atbildība par kuru paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā, un par šā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu piesprieda viņam sodu – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 30 (trīsdesmit) dienām.

[1.3] /Persona D/, apzinoties lēmuma par aizsardzību pret vardarbību būtību un esot brīdināts par krimināllatbildību par šī lēmuma ļaunprātīgu nepildīšanu, /datums/ tīši ignorēja lēmumā norādīto aizliegumu un ļaunprātīgi sazinājās ar/*Persona G/*, sūtot īsziņas uz viņas mobilo telefonu.

Pirmās instances tiesa atzina, ka ar šādām savām darbībām /Persona D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, atbildība par kuru paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā, un par šā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu piesprieda viņam sodu – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 30 (trīsdesmit) dienām.

[1.4] /Persona D/, apzinoties lēmuma par aizsardzību pret vardarbību būtību un esot brīdināts par krimināllatbildību par šī lēmuma ļaunprātīgu nepildīšanu, /datums/ tīši ignorēja lēmumā norādīto aizliegumu un ļaunprātīgi sazinājās ar/*Persona G/*, sūtot īsziņas un zvanot uz viņas mobilo telefonu.

Pirmās instances tiesa atzina, ka ar šādām savām darbībām /Persona D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, atbildība par kuru paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā, un par šā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu piesprieda viņam sodu – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 30 (trīsdesmit) dienām.

[1.5] /Persona D/, neskatoties uz lēmumā par aizsardzību pret vardarbību noteiktajiem aizliegumiem un zinot par krimināllatbildību to nepildīšanas gadījumā, /datums, laiks/, tīši ieradās/*Persona G/*dzīvesvietā /Adrese E/, kur sarunājās un uzturēja vizuālu saskari ar/*Persona G/*, kā arī atradās */Persona G/*dzīvesvietā. Turpinot savas noziedzīgās darbības, /Persona D/ /datums/ pēcpusdienā, pirmstiesas kriminālprocesā precīzāk nenoskaidrotā laikā, atkārtoti ieradās/*Persona G/*dzīvesvietā /Adrese E/, kur sarunājās un uzturēja vizuālu saskari ar/*Persona G/*, kā arī atradās */Persona G/* dzīvesvietā.

Pirmās instances tiesa atzina, ka ar šādām savām darbībām /Persona D/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, atbildība par kuru paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā, un par šā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu piesprieda viņam sodu – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 (sešdesmit) dienām.

Pamatojoties uz Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, daļēji saskaitot piespriestos sodus, galīgais sods /Persona D/ noteikts – brīvības atņemšana uz 4 (četriem) mēnešiem.

/Persona D/ soda izciešanas laikā ieskaitīts viņa aizturēšanas laiks no /datums, laiks/ līdz /datums, laiks/ (2 divas dienas).

Izciešamais brīvības atņemšanas soda termiņš – 3 (trīs) mēneši 28 (divdesmit astoņas) dienas.

Atstāti negrozīti, līdz spriedums stājas spēkā, /Persona D/ piemērotie drošības līdzekļi – pieteikšanās noteiktā laikā Valsts policijas /struktūrvienība/, /Adrese D/, aizliegums mainīt dzīvesvietu /Adrese C/, aizliegums tuvoties un satikties ar/*Persona G/*un atrasties tuvāk par 100 metriem mājai /Adrese E/, un aizliegums izbraukt no valsts.

No /Persona D/ valsts labā piedzīti procesuālie izdevumi 382,50*euro* (trīs simti astoņdesmit divi *euro* 50 *centi*) par aizstāvja sniegto juridisko palīdzību, nosakot termiņu labprātīgai šo izdevumu atlīdzināšanai – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

[2] Minēto Latgales rajona tiesas spriedumu Dienvidlatgales prokuratūras prokurore Ginta Viļuma noprotestēja apelācijas kārtībā.

Prokurore, iesniegtajā apelācijas protestā norādot par pirmās instances tiesas sprieduma nepamatotību daļā par apsūdzētajam /Persona D/ noteikto sodu, kas ir pārāk mīksts un nav samērīgs ar lietā konstatētajiem atbildību mīkstinošajiem un pastiprinošajiem apstākļiem, lūdza: atcelt Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedumu daļā par /Persona D/ noteikto sodu un taisīt šajā daļā jaunu spriedumu, sodot /Persona D/:

- par Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu (izdarīts /datums/) - ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 (sešdesmit) dienām;

- par Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu (izdarīts /datums/) - ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 (sešdesmit) dienām;

- par Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu (izdarīts /datums/) - ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 (sešdesmit) dienām;

- par Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu (izdarīts /datums/) - ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 (sešdesmit) dienām;

- par Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu (izdarīts /datums/ un /datums/) - ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 90 (deviņdesmit) dienām.

Pamatojoties uz Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, - pēc noziedzīgu nodarījumu kopības daļēji saskaitīt piespriestos sodus un noteikt /Persona D/ galīgo sodu – brīvības atņemšana uz 8 (astoņiem) mēnešiem.

Pārējā daļā Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedumu atstāt negrozītu.

Prokurores apelācijas protestā izteiktais lūgums pamatots ar šādiem argumentiem:

[2.1] pirmās instances tiesa, kaut arī pareizi konstatējusi Krimināllikuma 47.panta otrajā daļā paredzēto atbildību mīkstinošo apstākli (proti, vainas atzīšana, izdarītā nožēlošana un noslēgtais izlīgums), kā arī Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1. un 12.punktā paredzētos atbildību pastiprinošos apstākļus (noziedzīga nodarījuma recidīvs un noziedzīga nodarījuma izdarīšana alkohola ietekmē), tomēr, pie soda noteikšanas šos apsūdzētā atbildību ietekmējošos apstākļus novērtējusi neatbilstoši, jo, pastāvot vienam atbildību mīkstinošam apstāklim, - par katru apsūdzētā izdarīto noziedzīgo nodarījumu, turklāt, par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu /datums/ un /datums/, pat pastāvot diviem atbildību pastiprinošiem apstākļiem -, piesprieda sodu, kas ir nesamērīgi tuvs panta sankcijā noteiktajai minimālajai robežai;

[2.2] tiesa nepamatoti atzina, ka cietusī /Persona G/ ar savu uzvedību daļēji veicināja noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un, neatzīstot šo apstākli par atbildību mīkstinošu apstākli, uzskatīja, ka šis apstāklis ir par pamatu soda mīkstināšanai par pēdējo apsūdzētā izdarīto noziedzīgo nodarījumu (proti, /datums/ un /datums/). Taču, lietā esošie pierādījumi, proti, */Persona G/*liecības apstiprina, ka pietuvošanās cietušās dzīvesvietai un tai sekojošā komunikācija ar cietušo notika pēc /Persona D/ iniciatīvas, nevis bija cietušās veicināta, jo cietusī ielaida apsūdzēto savā dzīvoklī pēc viņa lūguma. Līdz ar to, prokurores ieskatā, tiesas secinājums par*/Persona G/* uzvedības ietekmi uz apsūdzētā rīcību, kurš netika atzīts (un kuru arī nebija pamata atzīt) par atbildību mīkstinošu apstākli, nevarēja būt pamats soda mēra samazināšanai;

[2.3] papildus minētajam, jāņem vērā, ka nesamērīgi mīksts sods nesasniegs Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā paredzēto soda mērķi, proti, aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu un panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, bet tieši pretēji – vairos apsūdzētajā nesodāmības sajūtu un veicinās jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu.

[3] Apelācijas instances tiesas sēdē Dienvidlatgales prokuratūras prokurore Ginta Viļuma uzturēja lietā iesniegto apelācijas protestu, lūdzot apmierināt tajā izteiktos lūgumus, pamatojot tos ar protestā norādītajiem argumentiem. Papildus prokurore norādīja, kaLatgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedums daļā par

noteikto sodu ir nepamatots un atceļams, jo /Persona D/ ir piespriests pārāk mīksts sods, kas nav samērīgs ar lietā konstatētajiem atbildību mīkstinošajiem un pastiprinošajiem apstākļiem. Pirmās instances tiesas noteiktais sods nesasniegs Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā definēto soda mērķi, bet vairos apsūdzētajā nesodāmības sajūtu, kas var būt pamats noziedzīgu nodarījumu recidīvam. To, ka šāds risks pastāv, apstiprina tas, ka /Persona D/ pēc pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas vēl ir saukts pie krimināltatbildības par jauna noziedzīga nodarījuma izdarīšanu /datums/, par ko atbildība paredzēta Krimināllikuma 168.[1] pantā.

[4] Apsūdzētais /Persona D/ prokurores iesniegto apelācijas protestu neatzina un lūdza to noraidīt, jo viņš atzīst savu vainīgumu un nožēlo izdarīto. Tiesas noteiktos aizliegumus pārkāpa, lai palīdzētu mātei saimniecībā un atvieglotu viņas dzīvi, jo mātei drīz paliks astoņdesmit pieci gadi. Šobrīd ar māti attiecības ir labas. Māte viņam ir pārskaitījusi naudu, lai viņš varētu iepirkties cietuma veikalā. Atrodoties cietumā, viņš ir izdarījis secinājumus un nolēmis, ka pie mātes neatgriezīsies un nesazināsies ar viņu, pat ja tiesas noteiktie aizliegumi būs atcelti. Nenoliedz, ka ir pārkāpis tiesas noteikto aizliegumu tuvoties mātei, kad pirms tam viņam ar prokurora priekšrakstu par sodu tika noteikts sods par tuvošanās aizlieguma neievērošanu. Uzskata, ka prokurores protestā pieprasītais sods būs pārāk bargs.

[5] Apsūdzētā aizstāvis – zvērināts advokāts Vjačeslavs Platpirs, atbalstot aizstāvamā viedokli, lūdza prokurores protestu noraidīt, jo aizstāvamaisir izdarījis attiecīgus secinājumus, ka turpmāk netuvosies mātei un nepārkāps noteiktos aizliegumus. Tāpat viņam ir izskaidrota likumā noteiktā kārtība par tiesas noteikto aizliegumu atcelšanu. Pašlaik aizstāvamajam attiecības ar māti ir uzlabojušās, māte atbalsta dēlu, pārskaitot viņam naudu iepirkumiem. Analizējot tiesu praksi par analoģiskiem noziedzīgiem nodarījumiem, noskaidrots, ka ļoti retos gadījumos tiesas piemērojušas reālu brīvības atņemšanas sodu vai īslaicīgas brīvības atņemšanas sodu. Šajā gadījumā piespriestais sods nav ne probācijas uzraudzība, ne arī kāds cits soda veids, tāpēc aizstāvība uzskata, ka galīgais brīvības atņemšanas sods uz 4 mēnešiem ir pietiekoši bargs, lai turpmāk aizstāvamo atturētu no analoģisku noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties prokurores argumentus, apsūdzētā paskaidrojumus un viņa aizstāvja viedokli, pārbaudot apelācijas protestā norādītos argumentus attiecināmībā uz pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem konstatējumiem, secinājumiem un atzinumiem, apelācijas instances tiesa nonāk pie slēdziena, ka Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedums ir jāatceļ daļā par /Persona D/ noteikto sodu par katru noziedzīgu nodarījumu un noteikto galīgo sodu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības.

[7] Pārbaudot pirmās instances tiesas sēdes protokolu un spriedumu, apelācijas instances tiesa konstatē, ka krimināllieta pirmās instances tiesā iztiesāta, neveicot pierādījumu pārbaudi. Tiesa, iepazinusies ar lietā atrodošies pierādījumiem, ņemot vērā, ka apsūdzētais vainīgumu uzturētājās apsūdzībās atzina pilnībā, pieteica lūgumu tiesai neveikt pierādījumu pārbaudi lietas iztiesāšanā, valsts apsūdzības uzturētāja un apsūdzētā aizstāvis neiebilda pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 499.pantu, pieņēma lēmumu neizdarīt pierādījumu pārbaudi lietas iztiesāšanā. Tiesa izskaidroja apsūdzētajam pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas būtību un sekas *(lietas 2.sējuma 93.-94.lapa)*.

[8] Izņemot to, ka apsūdzētais /Persona D/ atzīst vainīgumu izvirzītajās un tiesā uzturētajās apsūdzībās, apelācijas instances tiesa konstatē, ka krimināllietā atrodošies pierādījumi pilnā apjomā apstiprina apsūdzētajam inkriminētās darbības un inkriminēto darbību juridisko kvalifikāciju. Līdz ar to, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā par apsūdzētā vainīguma konstatēšanu uzturētajās apsūdzībās, bez pierādījumu pārbaudes veikšanas lietas iztiesāšanā, ir likumīgs un pamatots.

[9] Pārbaudot pirmās instances tiesas spriedumu daļā par /Persona D/ izraudzīto soda veidu, apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas atzinumam, ka /Persona D/ ir jāpiemēro brīvības atņemšanas sods, jo ar prokurora priekšrakstu par sodu piemērotais sods – probācijas uzraudzība - nav atturējis apsūdzēto no jaunu analoģisku noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Tāpēc apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas izraudzītais soda veids – brīvības atņemšana atbilst izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturam, cietušajai nodarītajam kaitējumam un apsūdzētā personībai.

[10] Pārbaudot pirmās instances tiesas spriedumu prokurores apelācijas protestā izteikto prasību apjomā, t.i., daļā par apsūdzētajam noteiktajiem īslaicīgas brīvības atņemšanas soda mēriem par katru noziedzīgu nodarījumu un noteikto galīgo brīvības atņemšanas sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības, apelācijas instances tiesa atzīst, ka /Persona D/ pirmās instances tiesas noteiktais soda mērs par katru noziedzīgu nodarījumu un noteiktais galīgais sods neatbilst Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā definētajam soda mērķim.

[10.1] No pirmās instances tiesas sprieduma redzams, ka tiesa, nosakot soda mēru /Persona D/, ir ņēmusi vērā tikai vainīgā atbildību ietekmējošos apstākļus, nesaistot tos ar katra par pierādītu atzītā noziedzīgā nodarījuma kaitīgumu, tā faktiskajiem apstākļiem, apsūdzētā nodoma saturu, faktisko rīcību un noziedzīgo darbību sistemātisko raksturu, kā rezultātā par /datumi/ izdarītiem noziedzīgiem nodarījumiem apsūdzētajam noteikusi vienādu soda mēru – īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 30 dienām.

[10.2] Bez tam, pirmās instances tiesa, konstatējot divus /Persona D/ atbildību pastiprinošos apstākļus, vienu atbildību mīkstinošo apstākli, neizvērtējot cietušās /Persona G/rīcības motīvus un atzīstot, ka /datums/ un /datums/ /Persona D/ izdarītos noziedzīgos nodarījumus daļēji veicinājusi cietušās rīcība, par minētajā laikā izdarīto noziedzīgo nodarījumu noteikusi sodu - īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 dienām. Izdarot atzinumu par*/Persona G/* rīcību, tiesa nav vērtējusi */Persona G/*iesniegumos un liecībās norādītās ziņas par viņas dēla rīcību, kā arī nav ņēmusi vērā, ka tieši /Persona D/ darbības pret māti, kura sasniegusi cienījamu vecumu, bija pamats, lai tiesa pieņemtu lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību.

[10.3] Apelācijas instances tiesa norāda, ka šāda soda noteikšanas kārtība nav pareiza, jo noziedzīgās darbības veids var būt līdzīgs, bet tās kaitīgums ar katru reizi palielinās, tāpēc, lai ievērotu piemērojamā soda samērīgumu, individualizējot to, noziedzīgā nodarījuma apstākļiem jābūt izvērtētiem kopsakarībā ar Krimināllikuma 46.pantā noteiktajiem vispārīgajiem soda noteikšanas principiem.

Arī juridiskajā literatūrā norādīts, ka noziedzīgo nodarījumu primāri raksturo tā kaitīguma pakāpe, kas tiek likta likumdevēja veidoto sankciju pamatā un norāda uz noziedzīga nodarījuma objekta jeb apdraudētās intereses nozīmīgumu. Vienlaikus, izvērtējot noziedzīgā nodarījuma raksturu, jāizvērtē arī tie lietā konstatētie apstākļi, kas raksturo konkrēto noziegumu un atšķir to pēc kaitīguma pakāpes no citiem tāda paša veida noziegumiem, piemēram, konkrētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas apstākļi, veids un paņēmieni, cietušā personība, vainīgā motivācija, kvalificējošie apstākļi, noziedzīgā nodarījuma realizācijas stadija un iemesli, kas nav ļāvuši noziedzīgo nodomu realizēt līdz galam, un citi apstākļi, kas katrā atsevišķā gadījumā veido individuālu pazīmju kopumu *(sk. /Persona H/ 46.panta komentārs. Grām.: /Persona I/, /Persona H/ Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa (I–VIII1 nodaļa). Rīga: /Nosaukums A/, 2015, 205. lpp.*).

No minētā izriet, ka noziedzīgā nodarījuma raksturs un radītais kaitējums ir atklāti juridiski jēdzieni, kuri tiesai, nosakot sodu, katrā gadījumā ir jāpiepilda ar saturu atbilstoši lietā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem.

[10.4] Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa, nosakot sodu /Persona D/ par katru noziedzīgo nodarījumu, iepriekš minētos apstākļus ir atstājusi bez ievērības, līdz ar to, nav tiesiska pamata atzīt, ka sods vainīgajam noteikts, izvērtējot soda noteikšanas kritērijus un principus. Tāpēc ir atceļams pirmās instances tiesas spriedums daļā par /Persona D/ noteikto sodu par katru noziedzīgu nodarījumu un par galīgo sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības. Pieņemot atceltajā daļā jaunu spriedumu, apelācijas instances tiesa noteic /Persona D/ sodu prokurores protestā izteiktā lūguma ietvaros.

[11] Sakarā ar procesuālo pienākumu nepildīšanu un izvairīšanos no tiesas /datums/ apelācijas instances tiesa pieņēma lēmumu grozīt /Persona D/ piemērotos drošības līdzekļus, - pieteikšanās noteiktā laikā Valsts policijas /struktūrvienība/, aizliegums mainīt dzīvesvietu, aizliegums tuvoties un satikties ar*/Persona G/*un atrasties tuvāk par 100 metriem mājai /Adrese E/, - uz apcietinājumu. /datums/ /Persona D/ tika aizturēts un ievietots /nosaukums/ cietumā. Ņemot vērā, ka /Persona D/ tiek piespriests reāls brīvības atņemšanas sods, - lai nodrošinātu soda izpildes uzsākšanu -, /Persona D/ piemērotais drošības līdzeklis – apcietinājums - tiek atstāts negrozīts.

[12] Apsūdzētā /Persona D/ intereses apelācijas instances tiesā pārstāvēja un aizstāvēja zvērināti advokāti Vitālijs Platpirs un Vjačeslavs Platpirs, kuriem saskaņā ar iesniegtajiem aprēķiniem unsaskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumiem Nr.1493 “Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu,

samaksas apmēru, atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksas kārtību" pienākas samaksa no valsts līdzekļiem: 60 *euro* (sešdesmit *euro*) Vitālijam Plapiram un 100 *euro* (viens simts *euro*) Vjačeslavam Plapiram.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu samaksa advokātam, kad izdevumus par juridisko palīdzību sedz no valsts līdzekļiem, ir attiecināma uz procesuāliem izdevumiem. Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmajā daļā noteikts, ka procesuālos izdevumus ar tiesas nolēmumu piedzen no notiesātajiem. Tātad, saskaņā ar minēto no apsūdzētā /Persona D/ valsts labā jāpiedzen 160 *euro* (viens simts sešdesmit *euro*).

Kriminālprocesa likuma 85.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka tiesības uz atbrīvošanu no samaksas par aizstāvja palīdzību, kas tādā gadījumā tiek segta no valsts līdzekļiem, ir personai, kuras mantiskais stāvoklis izslēdz iespēju samaksu par aizstāvja palīdzību nodrošināt no saviem līdzekļiem.

[12.1] No /datums/ /nosaukums/ valstspilsētas pašvaldības Sociālā dienesta izziņas redzams, ka /Persona D/ piešķirts trūcīgās mājsaimniecības statuss. Informācijas par to, ka /Persona D/ materiālais stāvoklis uzlabojies, lietas materiālos nav. No/datums/ /Persona D/ tiek turēts apcietinājumā.

[12.2] Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa atzīst, ka /Persona D/ mantiskais stāvoklisizslēdz iespēju samaksu par aizstāvja palīdzību nodrošināt no saviem līdzekļiem. Tāpēc, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 85.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa atbrīvo /Persona D/ no procesuālo izdevumu samaksas par valsts nodrošināto aizstāvju darbu apelācijas instances tiesā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu, 565.panta ceturto daļu, Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedumu atcelt daļā par /Persona D/ noteikto sodu par Krimināllikuma 168.^{1} pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, - /datumi/ un /datums/ un /datums/ -, un saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu noteikto galīgo sodu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības.

Atceltajā daļā taisīt jaunu spriedumu:

/Persona D/ par Krimināllikuma 168.^{1} pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu:

- /datums/ - sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 40 (četrdesmit) dienām;

- /datums/ – sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 40 (četrdesmit) dienām;

- /datums/ - sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 40 (četrdesmit) dienām;

- /datums/ – sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 40 (četrdesmit) dienām;

- /datums/ un /datums/ - sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 60 (sešdesmit) dienām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, - noteiktos sodus daļēji saskaitot -, galīgo sodu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības /Persona D/ noteikt – brīvības atņemšana uz 6 (sešiem) mēnešiem.

/Persona D/ soda izciešanas termiņu sākt skaitīt no /datums/. Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta ceturto daļu /Persona D/ noteiktā soda termiņā ieskaitīt viņa aizturēšanas laiku no /datums/ līdz /datums/ (divas dienas) un apcietinājumā turēšanas laiku no /datums/ līdz /datums/. Noteikt, ka /Persona D/ izciešamais sods ir - brīvības atņemšana uz 3 (trīs) mēnešiem un 16 (sešpadsmit) dienām.

Piemēroto drošības līdzekli – apcietinājumā turēšanu - atstāt negrozītu, līdz soda izpildes uzsākšanai.

Pārējā daļā Latgales rajona tiesas 2025.gada 24.marta spriedumu atstāt negrozītu.

Atbrīvot /Persona D/ no procesuālo izdevumu samaksas par aizstāvju darbu apelācijas instances tiesā.

Argumentēts apelācijas tiesas nolēmums būs pieejams tiesas kancelejā 2025.gada 19.decembrī.

Apelācijas instances tiesas nolēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs (*paraksts) A.Strauts

Tiesnese (*paraksts) D.Skudra

Tiesnesis (*paraksts) G.Strucinskis

**Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.*